

KERI ČIN

NEDOSTIŽNA

■ Laguna ■

Copyright © 2019, Dragica Bradonjić
Copyright © ovog izdanja 2019, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovu knjigu posvećujem svojoj
snažnijoj polovini, svom suprugu,
bez koga ne bih bila ovo što jesam – srećna žena.
Hvala ti što si junak svih junaka.*

Prolog

mart, 2012.
Čikago, SAD

Guše me nečije ruke... Puno ruku... Potežu me i razvlače, a ja teško dišem jer ih ne želim. Iako su tople i željne, nemaju dovoljno čvrstine i snage. Neću dopustiti da me zgrabe...

Otimam se i vrtim glavom, ali gde god pogledam, vidim lica poznatih muškaraca. Oni me vole... Itan, Derek, Antonio... Vole me i žele me... Ali, ja ne želim njih. Nijedan mi nije dao ono što hoću. Zapravo, dali su mi sve što su mogli, ali to nije dovoljno. Pustili su me da im zapalim srce, a nijedan nije zapalio moje.

Put me vodi do uskog tunela u kome nema njihovih lica i pogledam u tom pravcu. Tunel je dug i mračan, ali na kraju vidim jako svetlo – vatru, koja bi trebalo da bude u mom srcu... Plamen se oblikuje u muški lik... Ne mogu dobro da ga vidim, ali sigurna sam da ga ne poznajem... Ko je on?

Međutim, ne stižem da razmislim o odgovoru jer poznate ruke stežu me sve jače i čujem poznati glas...

„Debi, probudi se! To je samo ružan san.“

Antonio! To je njegov glas.

Otvorim oči i vidim da sam u njegovom zagrljaju. Utešno me ljulja. Moja prva ljubav. Ne, ne ljubav... Moja prva simpatija.

Nakon svih ljubavnih neuspeha i dva propala braka usudila sam se da poverujem da je on pravi muškarac za mene. Voli me, znam da me voli. Pa zašto onda, dođavola, ja ne mogu da volim njega?!

Mlako ga grlim dok mi se san još uvek prepliće sa javom. Za tren, njegov lik se promeni u Itanov, pa pređe u Derekov. Trepćem da odagnam likove muškaraca s kojima sam bila u braku i ponovo vidim njega – Nepoznatog.

Telo mi preplavi požuda i osećam vrelinu. Stvarna je kao i obris u vatri. Pružim ruku da ga dotaknem i mada nema ničega, osećam toplotu. I znam da me negde čeka. Samo treba da otkrijem gde je... I da vatru učinim dostižnom.

Uvod

subota, 30. mart 2012.
kazino Imperija,
Beograd

Volim poslednju subotu u mesecu jer to je dan kad igram poker sa svojim prijateljima. Sastav je uvek isti, a u slučajevima kad je neko od nas van zemlje ili je odsutan, partija izostane, ali ne i druženje.

Subote kao ova su naš ritual otkad sam otvorio kazino. Istina, ranije smo bili mnogo razuzdaniji, a svaku partiju pratilo je obilje alkohola i kurvi. Noći smo nastavljali na splavovima, a završavali ih teškim pijanstvima i seksom sa ženama za jednu noć.

Međutim, s godinama smo svi do jednog počeli više da cenimo prijateljstvo i odanost koje nas povezuju te su se naša druženja pretvorila u intimnije pijanke tokom kojih se opušteno zezamo, razmenjujemo informacije, rešavamo tekuće probleme ili odlučujemo o daljim poslovnim koracima.

Svaki od nas ima udeo u različitim granama biznisa, zajedno smo vlasnici nekoliko fondova, a moć koju nam

daju investicije i lova koja se obrće u najvišoj poslovnoj ligi neuporedivo je veća od svakog zadovoljstva. I ne rasipamo je bespotrebno jer tako smo naučeni.

Kosta, Miki, Pana i moja malenkost bili smo puleni jednog od najmoćnijih ljudi balkanskog podzemlja, čoveka kome svako od nas duguje život kakav danas imamo. Taj čovek bio je Vladimir Senković, zvani Senka.

Pod njegovim vođstvom bili smo moćna voždovačka ekipa, strah i trepet podzemlja, a istovremeno smo gradili sliku vrednu poštovanja u legalnom poslovnom svetu.

Da nas je Senka dobro naučio kako da preživimo i opstanemo na vrhu pokazuju dve i po godine koliko je prošlo od njegove smrti. Svi smo još uvek živi, zdravi i moćniji nego ikada.

Ovo zvuči nestvarno kao bajka, ali ipak nije. Ružičasta stvarnost Voždovčana izgrađena je na asfaltu, u obračunima, u borbi za opstanak, teritoriju i posao. Naša bajka ima krvavu pozadinu prepunu nasilja i smrti; ona je obeležena prošlošću od koje nijedan od nas nikada ne može pobeći i njeno trajanje ograničeno je životom od danas do sutra.

Ljudi kao što smo mi imaju samo onaj trenutak u kome se ujutru probude i shvate da su još uvek živi. Budućnost za nas ne postoji.

„Mojsije, šta li ti smišljaš?“, pita me Miki i shvatim da sam se nakratko isključio iz razgovora o ljubavnici brata Miše Popovića, čoveka od koga sam pre nekoliko meseci otkupio većinski deo projektantskog biroa *Omega*, kompanije koja će mi u narednom poslu doneti ličnu i poslovnu satisfakciju.

„Jednom bratu je preteo kompaniju, a sad verovatno smišlja kako da drugom otme ženu“, Kosta odgovori u svom šaljivom maniru aludirajući na damu za koju sam skoro komentarisao da bih voleo da je upoznam.

Naravno, ne pomene da me poznanstvo s Jelenom Popović interesuje isključivo zbog posla. Žena je ćerka bivšeg ministra finansija i odskoro je potpredsednica banke u kojoj jedan od Senkinih investicionih fondova ima deonice, a ja sam ovlašćen da upravljam svime što je posedovao nakon njegove smrti.

Upravo preko te banke sam obavio kupovinu *Omega* i ubrizgao dodatni kapital kako bih ušao u trku za projektovanje velikog naselja na Zlatiboru. Pošto još uvek čekam odgovor bogatog, ali opreznog Amerikanca i tek treba da rešim pitanje bankarske garancije, bilo bi sjajno imati prijateljicu na poziciji koja može da mi pomogne da posao završim onako kako sam zamislio – da ostanem nevidljiv sve dok ne odlučim drugačije.

„Kostiću, ovo nije vreme u kome treba razmišljati kurcem i ti to dobro znaš. Prvo, Mila ne sme da sazna ko stoji iza *Omega* sve dok projekat ne bude gotov, a još nije ni počeo. Takođe, Petar Marić treba da ostane uveren da je Popović taj s kojim sklapa posao. Dakle, Jelena Popović je važna karika u poslovnom lancu, a ja posao i zadovoljstvo nikad ne mešam.“

„Karika kojoj treba dodatna pažnja i malo podsticaja da bude prijemčivija za posao. Ipak je ona žena, Mojsije. Uostalom, ako tebe ne zanima intimno poznanstvo s njom, ja sam uvek raspoložen da joj ugrijem krevet. Već sam preduzeo mali korak u tom pravcu.“

„Šta si, jebote, preduzeo?!“, dreknem. „Zar nisam bio dovoljno jasan kad sam rekao da ne želim nikakvo eksponiranje bilo koga od nas pred ljudima koji su bitni za ovaj posao?“

„Opusti se! Znaš da je dotična gospođa na VIP listi mojih klijenata u *Fešn staru* i da je slaba na lepu odeću. Pre nekoliko dana poručila je *Diorovu* haljinu, a ja sam samo naložio da joj uz nju isporuče i prigodan nakit. Složićeš se da takav znak

pažnje može, a i ne mora, mnogo da znači. Svakako, daće joj do znanja da cenim poverenje moćnih i lepih dama.“

„Kosta je u pravu“, podrži ga Miki.

„A ti bi mogao konačno da nađeš ženu koja bi u tebi izazvala nešto više od potrebe za seksualnim pražnjenjem. Jasno je kao dan da su ti kurve odavno dosadile“, nadoveže se Pana. „Pritom ne mislim da to mora da bude ova koju Kosta predlaže.“

„Ta sigurno neće biti. Ne skupljam otpatke, a posebno ne iza braće Popović i savršeno mi odgovara status slobodnog strelca. Ako vam je do veza, samo izvolite! Ja sam ovakvim životom zadovoljan.“

Popijem viski na eks, iznerviran što se ponovo dotičemo teme o kojoj ne volim da razgovaram. U poslednje vreme previše biram, nijedna žena ne može da me zadovolji u potpunosti, pa sve ređe jebem, a moji razuzdani prijatelji veruju da je to zato što sam spreman da od žene tražim i dobijem više od pukog seksa.

Naravno, niko od njih ne razmišlja da bi ženi koja bi imala moć da zadrži moju pažnju malo duže trebalo uzvratiti na isti način. Međutim, nisam čovek za ljubav, a ne verujem da postoji pristojna žena koja je ne želi. Do sada nisam upoznao takvu. I ne verujem da hoću. Jer takve u ovom gradu nema.

PRVO POGLAVLJE

Moram da mu pomognem

sreda, 25. april 2012.

Čikago, SAD

Parkiram automobil u podzemnoj garaži svoje zgrade kada mi zazvoni telefon. Isključim motor i nervozno počnem da petljam po torbi. Prokleta sprava! Uvek se izgubi kada treba da mi je nadohvat ruke.

Odustanem i odlučim da ignorišem *I feel good* pozivnu pesmu. Ionako se ne osećam dobro. Ko god da je, javiću se kada stignem u stan. Iza mene je naporan dan u kojem sam morala da rešim mnoštvo poslovnih problema.

Izvadim ključ i sa suvozačevog sedišta uzmem kese u kojima su namirnice. Karen, moja najbolja prijateljica, dolazi večeras i odlučila sam da priprelim večeru. Otkad se udala ne vidamo se dovoljno. Zato se obe trudimo da svaki susret iskoristimo što kvalitetnije.

Pod kvalitetnim se do sada podrazumevao alkohol. Mnogo alkohola. Međutim, to više nije moguće jer je Karen trudna

i u najboljem slučaju sme da popije čašu vina. Planiram da se solidarišem s njom i zato sam kupila samo jednu bocu.

U hodniku ispred vrata spustim kese i počnem da otključavam, kad mi telefon ponovo zazvoni.

„Evo!“, zarežim na torbu dok razmišljam ko li je toliko uporan. Mamu i tatu sam čula pre nekoliko sati i tata je bio dobro. Antonio zna da se večeras nećemo videti, pa ostaje samo Karen. Možda joj je nešto iskrslo pa zove da otkáže?

Uvučem kese, saplicući se preko njih, i besno izručim sadržaj torbe na pod. Naravno, među prvima ispadne telefon.

Pogledam u ekran i vidim Petrovo ime. Malo je čudno što me zove jer je u Srbiji sada jedan sat posle ponoći. Praktično, sledeći je dan. Sednem na pod i javim se.

„Gde gori, dosado?“, pitam umesto pozdrava.

„Zašto se ne javljaš?“, Petar pita razdraženim glasom i malo se zabrinem. Obično je takav kad previše popije, ali otkad je s Milom primetila sam da manje pije.

„Tek sam ušla u stan. Nisam mogla da izvadim telefon jer sam nosila kese s namirnicama. Šta se desilo? Jesi li dobro?“

„Zvučim li dobro?“, pita umesto odgovora.

„Nemam pojma. Zvučiš kao da si pio. A sada reci šta si hteo jer žurim.“

„Nema veze. Ionako...“

„Petre, umorna sam i nervozna, a Karen mi dolazi na večeru za sat vremena. Večeru koju nemam spremljenu“, prekinem ga kako bih naglasila da nemam vremena za gubljenje. „Ako si me pozvao da igraš neku svoju igricu jer Mila spava, a ti piješ i dosadno ti je, zaboravi. Nađi drugu žrtvu ili idi spavaj.“

„Ne mogu da spavam. Zato i pijem. Mila je otišla, a ja pucam bez nje. Ne mogu ja ovo, Dubravka! Propao sam.“

Petar frflja bez ikakvog smisla. Uopšte ga ne razumem.

„Polako, Petre, smiri se i prvo mi reci gde je otišla Mila.“

„Kući, kod njega... Ne znam.“

„Kod koga njega?“

„Vratio se po nju. Crna ruka Miline prošlosti i njen prvi ljubavnik. Želi je za sebe i želi *Kraljev grad*, a ja sam nemoćan. Svi smo nemoćni.“

„Mila te je prevarila?!“, pitam zgrožena onim što čujem. Ne mogu da verujem da sam se tako prevarila u proceni! Bila sam ubeđena da Mila obožava Petra.

„Nije i kaže da neće, ali ja joj ne verujem. Taj Mojsije je čisto zlo! Đavo koji je sa sobom doneo vatru da zapali sve do čega mi je stalo. Opasan je, Dubravka! Opasan i beskrupulozan! Uzeće mi sve! U stvari, već je uzeo.“

Čoveče, brat mi je potpuno prolupao! Naši razgovori obično teku lako. Oboje smo ekonomisti i, ako ne baratamo brojkama, služimo se kratkim i jasnim rečenicama. U našoj komunikaciji nema mesta za nepovezane razgovore kao što je ovaj koji upravo teče.

„Petre, daj, saberi se! Ako treba, idi pod tuš, hladan tuš, i malo razbistri misli. Ne mogu da pratim šta mi pričaš jer nemam pojma o čemu se radi.“

„Ne mogu pod tuš! Ne sada!“, zacvili očajno. „Čak me i on podseća na nju.“

„Okej, zaboravi tuš!“, unervozim se, ali se trudim da zvučim smireno i utešno. „Dovrši flašu koju sigurno imaš na stolu ispred sebe, dopusti da te alkohol onesvesti i čućemo se kada se probudiš. Biće sve u redu. Mila te voli. Sigurna sam u to. Vama ne može da se desi ništa strašno. Ona voli tebe i ti voliš nju. Dok budeš pio ponavlaj to u sebi.“

„Ne pomaže marićevski optimizam, Dubravka! Ne pomaže ljubav! Ne pomaže ništa!“

Sa svakom novom reči, sve više je očajan. Moram neka-ko da ga smirim i da prekinem vezu. Bojan Delić sigurno zna šta se dešava. On nam je prijatelj od detinjstva, Petrov najbolji prijatelj, i znam da ću od njega dobiti suvisle odgovore.

„Molim te, pokušaj ovo što sam rekla. Videćeš, sutra će sve biti bolje. Moram da idem, dušo. Karen samo što nije stigla, a ja i dalje sedim na podu među hrpom namirnica.“

Lažem uverljivo iako više ne razmišljam o večeri. Naručiću nešto. Moram da prekinem jer treba da čujem Bojana. Što pre!

„Izvini. Morao sam da te pozovem. Nisam hteo da ti kažem, ali morao sam... Očajan sam...“

„U redu je. Zaboga, koga ćeš da pozoveš kada ti je teško ako ne mene?! Sve će se srediti, videćeš.“

„Nemoj da kažeš Veri i Đorđu da je sve otišlo dodavola. Ne želim da se nerviraju.“

„Ne brini sada o mami i tati. Naravno da neću da im kažem. Idi da spavaš! Čućemo se kada se probudiš.“

„Dobro“, kaže i prekine vezu. Napokon!

Drhtavam prstima pretražujem imenik. Kasno je, ali moram da pozovem Bojana. Nešto je ozbiljno loše jer moj brat nikada nije zvučao ovako. Znam da voli Milu, mislim da i ona voli njega, ali ne znam šta se dešava.

Bojan se javi tihim, pospanim glasom.

„Hej, otkud ti?“, pita me.

„Jesam li te probudila?“

„Nisi, udubio sam se u čitanje nekih dokumenata. Nemam pojma koliko je sati.“

„Ne bih da te ometam, ali ti jedino možeš da mi kažeš šta se dešava. Petar je sada zvao i ozbiljno sam zabrinuta.“

„Znači, rekao ti je?“

„Osim da više nije s Milom, a i za to ne znam pravi razlog, nije mi rekao ništa. Trabunjao je o Milinoj prošlosti i nekom ljubavniku đavolu, crnoj ruci njene prošlosti. Pijan je i priča nepovezano.“

„Uh! U velikom smo sranju, Dubravka. Razumi ga.“

„Hoću, ali kad čujem o čemu se radi. Nemoj me i ti držati u neizvesnosti, Bojane.“

„Vidiš, prošle nedelje se pojavio muškarac iz Miline prošlosti. Neću ti objašnjavati detalje, ali ispostavilo se da on stoji iza *Omeye*, kompanije u kojoj Mila radi i koju smo angažovali za projekat *Kraljevog grada*. Hoće da uđe u projektno finansiranje i da deli profit s nama. Pored toga, želi da se vrati u Milin život. Iako Petar veruje da to radi jer želi Milu za sebe, ne mislim da je to razlog. Istina je da joj je on prvi ljubavnik, ali je isto tako jedan od najbližih prijatelja Milinog oca i strica. Petar je pukao pod pritiskom, Dubravka. Prvo je jedva saznao o kome se radi jer nije želeo da pita Milu. Kad je napokon došao do magičnog imena, angažovali smo desetine ljudi da iskopaju o njemu nešto što bi nam dalo oružje za borbu, ali nismo našli ništa. Za sutra je dogovoren sastanak u *Omegi* i ubedio sam Petra da idem umesto njega. Postoji još jedna opcija, verovatno poslednja, da pokušamo da se nekako izvučemo. Petar je doneo odluku da odustanemo od ugovora s *Omegom*, pa šta bude. Ako ovo sutra ne upali, iskreno, mislim da neće biti ništa dobro.“

„Ko je taj muškarac?“ pitam oprezno. Ovo je stvarno ozbiljan problem! A ja tek sada saznajem!

„Zove se Dejan Mojsilović. Nadimak mu je Mojsije i mnogo je moćan. Ovde važi za kralja kocke, ali ne bi verovala kad bih ti rekao šta sve taj čovek poseduje.“

„A znate li šta je tačno spreman da uradi da dobije ono što hoće?“

„Ne, ali nezvanične priče koje sam čuo kažu da je Mojsije nemilosrdan lik i da ne preza ni od čega kad nešto želi.“

„To znači da je Petru ugrožen život! Bojane, zašto me nisi pozvao? O čemu si mislio?!“

Odmah se pokajem što vičem na njega, a nemam nikakvo pravo na to jer Bojan nije Petrova dadilja. Budala od mog brata trebalo je da zna da je u opasnosti. Tek mi je sada jasno koliko je očajan kada ne mari za sopstveni život.

„Misliš li da ga nisam upozorio da ne izaziva sudbinu? Ne sluša me. Nikoga ne sluša! Mila je ključ svega, a on ju je odbacio. Jasno mi je da ga je ljubomora ophrvala i da teško podnosi ovu situaciju, ali poslednja dva dana potpuno je potonuo. Umesto da prigrli njenu ljubav i upotrebi je u borbi protiv Mojsija, on se predao. Gurnuo je od sebe i planira da je skloni s projekta *Kraljevog grada*. Koji bi normalan čovek uradio tako nešto ženi koju voli i koja voli njega?“

„Već si odgovorio na to – ljubomorna i očajna budala.“

„Kako god, nagovorio sam ga da sutra ode kod Mile da otvoreno porazgovaraju. Nadam se čudu, odnosno nadam se da će ga susret s njom naterati da promeni mišljenje. Mojsije silno želi da ona radi na projektu i Petar samo zbog toga hoće da je skloni.“

„Ma kakvo čudo, Bojane?! Petar je potpuno poludeo i neko mora da ga urazumi kako bi počeo da traži pravo rešenje, a ja u telefonskom razgovoru ne mogu da uradim ništa. Zato ću doći u Srbiju prvim letom za koji uspem da rezervišem kartu.“

„Nemaš pojma koliko mi je drago što te je konačno pozvao. Ja sam nekoliko puta bio na ivici da to učinim, ali mi je pretio da ću tim pozivom ozbiljno ugroziti naše prijateljstvo.“

U Bojanovom glasu osetih nadu.

„Ne pominji mu da ću doći i paziti na njega, molim te.“

„Veruj mi, samo to i radim poslednjih dana. Svi poslovi nam stoje. Sve stoji. Petar je neupotrebljiv. Mnogo pije, a kombinacija alkohola i nemoćnog besa potpuno ga je izbacila iz koloseka.“

„Samo preguraj još jedan dan, molim te“, opet ponovim. „Čim stignem, pokušaću da ga nagovorim da ispravi brljotine.“

„Znam i već mi je malo lakše. Ti možeš da utičeš na njega da popravi odnos s Milom, a to je, već sam rekao, ključ svega.“

„Hvala ti. Neću te više zadržavati jer treba da rezervišem kartu i da naručim večeru. Karen mi uskoro dolazi, a neću stići ništa da spremim. Pozdravi svoje i Mariju. Vidimo se ubrzo, Boki.“

„Hvala tebi. Pozdravi Karen i reci joj da mi je i dalje žao što se nije udala za mene“, nasmeje se da nas malo razvedri.

„Videću u kakvom je raspoloženju trudnica. Takva izjava može da je rasplače. Znaš da je bila silno zaljubljena u tebe“, prihvatim šalu.

Kad prekinem vezu odlučim da odmah krenem u akciju. Ima li boljeg bega od sopstvenih problema od onog kada juriš da rešavaš tuđe?

Ja sam žena sa dva propala braka iza sebe, nikada do sada nisam iskusila pravu ljubav, ali učiniću sve što je potrebno da moj brat ne ostane bez svoje.

DRUGO POGLAVLJE

Biću ti podrška

*petak, 27. april 2012.
pola sata iza ponoći
Petrov stan, Dedinje*

Dok izlazim iz taksija ispred Petrove zgrade, osećam se kao da me je neko samleo. Boli me svaki mišić i svaka koščica. Nadam se da ću imati dovoljno snage da se uverim da je s Petrom sve u redu i da tuširanjem sperem sa sebe ovo dugo putovanje. Nedostatak sna i preterana briga učinili su svoje.

S Petrom sam se poslednji put čula dok sam čekala predsedanje u Minhenu. Rekao mi je da je s Mojsijem postigao dogovor. To ga je malo smirilo pa je pokušao da umiri i mene. Naravno, on još ne zna da sam krenula u Beograd. Zato sada ne znam da li prvo da ga zagrlim ili da ga udarim zbog svega što mi je priredio.

Vozač taksija mi donese kofer do ulaza i nakon što mu ljubazno zahvalim i dam bogatu napojnicu, ukucam šifru na interfonu. Bojan mi je poslao novu kombinaciju brojeva

i drago mi je što neću aktivirati alarm i probuditi ostale stanovare.

Kad za nekoliko minuta otvorim vrata Petrovog stana, prvo čujem bogati glas Leonarda Koena i pesmu *Dance me to the end of love*. Uh! Očekujem da mi je brat ponovo pijan.

Zateknem ga kako sedi u fotelji s čašom u ruci i polupraznom bocom na stočiću. Zagledan je u noć.

„Petre“, pozovem ga tiho da ga ne uplašim iako je pijanog čoveka teško uplašiti.

Okrene se i pogleda me kao da sam utvara.

„Otkud ti ovde?“, glas mu odaje nevericu i sigurna sam da se pita da li sam stvarna ili priviđa.

„Zar si mislio da ću mirno sedeti u Čikagu dok se ti ovde daviš u problemima? Imaš li predstavu kako si sinoć zvučao? Kao čovek koji je potpuno prolupao, eto kako. Zaboga, Petre, zašto ti je trebalo tako dugo da me pozoveš?“, pitam ljutito, a moj brat ustane i zagrlji me. Onako kako samo on ume, čvrsto i iskreno.

„Nisam hteo da te zamaram svojim problemima“, kaže i povuče me na kauč. „Ipak, drago mi je što jesam i što te vidim ovde. Više nego ikada mi treba podrška i glas razuma.“

„Da, znam da ti treba glas razuma, a ti bi trebalo da znaš da se razum ne nalazi u boci s pićem“, pokažem na flašu *Džeka Danijelsa*.

„Znam. Samo još danas i neću više. Sutra ću je vratiti. Moram da je vratim. Ponovo će biti moja.“

„Hajde sada, ukratko objasni svojoj sestri šta se desilo. Zašto si ostavio Milu, a sada hoćeš da je vratiš i o čemu si pričao sa Mojsijem? Rekao si da ste napravili kompromis.“

„Mojsije, taj gad, tražio je od mene da vratim Milu u posao. Tražio je da sutra uveče dođem na splav i lično je zamolim da se vrati. Takođe, rekao je da joj neće preneti

detalje našeg dogovora, da će mi to biti jedina prilika da je ponovo osvojim i da je više nikada neću videti ako nešto zabrljam. Ne mogu da znam hoće li održati reč i ne znam kako će to ispasti, ali pristao sam.“

„Pomenuo si mi i *Kraljev grad*. Zašto Mojsije hoće da odustane?“

„Zbog nje. Tražio je da zadržim Milu na projektu, a on će se odreći onoga što je želeo. Kaže, kupiće nekretnine na licitaciji kao i ostali. Takođe, rekao je da on ne otima od svojih nego za svoje.“

Posle onoga što mi je Bojan rekao, mislim da Mojsije zbog Mile nije samo promenio planove za *Kraljev grad*. Petar uopšte nije svestan da je hodao po ivici provalije od kada je započeo taj projekat i da ima sreće što je Mili stalo do njega, a Mojsiju do Mile. U suprotnom, imam osećaj da bi ga ljudi iz podzemlja, Mojsije i slični njemu, rastrgli da dobiju svoj deo.

„Okej, kakva god da mu je taktika, tebi ide u prilog. Rešio si važan problem jer si dobio obećanje da ti se neće mešati u posao. Sada ti ostaje drugi deo, treba da popraviš štetu koju si napravio. Šta ti bi da ostaviš Milu?“

„Ne znam. Sve je otišlo dođavola za nekoliko minuta. Znaš, dobro sam se nosio s njenom prošlošću. Sve dok nije došao on. Poludeo sam kada mi je rekla da ga ponovo želi u svom životu, da joj je bio prvi ljubavnik, a dotukla me izjava da ju je poljubio kad su se ponovo videli. Ljubomora i strah da nije samo moja naterali su me da je gurnem od sebe. Međutim, danas se sve promenilo. Predomislio sam se. Ne mogu da živim bez nje, Dubravka. Pogledaj me! Izgledam i osećam se užasno i ovakav sam svaki dan! Moram da je vratim, a ne znam hoće li me želeti ponovo. Možda je Mojsije opušten jer mu je Mila rekla da me više ne želi? Možda joj je on dovoljan?“

Nisam navikla na ovo Petrovo izdanje. Moj brat uvek ima plan i veoma retko je rasejan i nesiguran, a to je poslednje što mu sada treba.

„Pa, kakav ti je plan, genije? Hoćeš li pijan da kreneš u novo osvajanje? Saberi se, Petre, i dobro razmisli šta ti je činiti. Kakav god je Mojsije gad, on nije povredio Milu. Ti si je povredio. Dao si joj razlog da ode kod njega. Znaš, žene uglavnom vole zaštitnike, Mila dolazi iz sveta u kome se zaštita podrazumeva, a ti se nisi pokazao u najboljem svetlu“, pokušam da ga navedem da misli logično.

„Mila me voli i zna da mogu da joj dam ono što Mojsije i ostali momci iz njene prošlosti ne mogu. Mogu da joj dam sigurnu budućnost. Rekao sam joj to i opet ću ponoviti. Odvešću je odavde.“

„Znači, sutra idemo na splav?“

„Ne, ne idemo mi. Idem samo ja.“

„Daj, Petre! Preletela sam osam hiljada kilometara da ti budem podrška, a ti ćeš da me isključiš! Neće moći! Šta planiraš? Da odeš na splav i jednostavno sedneš pored Mile dok je Mojsije s druge strane? Ili ćeš da sediš sam i čekaš da dotrči do tebe i padne na kolena? Ne budi dete i ne budi glup! Odigraj igru kako treba! Zar ne vidiš da je odlično što sam ja tu? Pozvaćemo i Bojana i Mariju. Tvoj susret s Milom ne sme da izgleda kao namešten. Uostalom, ona će se sigurno obradovati kad me vidi.“

„Dubravka, to što pričaš zvuči logično, ali pod uslovom da je Mojsije govorio istinu. Šta ako je ovo samo mamac da me uvuče u neku zamku? Ne mogu da dozvolim da ti se dogodi nešto loše. Mariji i Bojanu takođe. Ako mi je suđeno da poginem zbog ljubavi, ginuću samo ja.“

„Vidim da ti je višednevno pijanstvo donelo bujnu maštu i smisao za preterivanje“, kažem oštro. „Ne lupaj, Petre! Da je

hteo da te ubije, Mojsije bi to učinio bez najave i bez svedoka. Zato, idem s tobom i tačka! A sada, u krevet! Dosta si se sažaljevao! Krajnje je vreme da se otrezniš. Mila te sigurno neće hteti ako smrdiš na ustajali burbon. Idem pod tuš, pa na spavanje, a ujutru očekujem da mi spremiš bogat doručak i da budeš trezven sagovornik.“

„Kad čujem taj ton, stvarno se čudim zašto su te Itan i Derek obožavali. Ti si opako naređivački nastrojena žena i teško onome ko ti se suprotstavi.“

„Zato su me i obožavali, dušo. Zato me i Antonio sada obožava. Ipak, sada nisam tema ja, a ni moje muke s pogrešnim muškarcima. O tome ćemo nekom drugom prilikom.“

Ustanem i odem u gostinsku sobu, ne dajući Petru priliku da nastavi. Treba mi odmor. Sutra, odnosno večeras je važna noć za mog brata i želim da budem dobro raspoložena. Jasno mi je da od mene ništa ne zavisi, ali imam svoje načine da mu budem podrška. Ako treba, flertovaću s Mojsijem kako bih mu odvušla pažnju od Mile i Petra.

Pošaljem Antoniju poruku da sam stigla i da je sve u redu, pa odem pod tuš.

Desetak minuta kasnije već sam u krevetu. Dok tonem u san ponovo razmišljam kako će izgledati noć na splavu i iz nepoznatog razloga jedva čekam da vidim Mojsija, a ideja da se malo poigram s opasnim kriminalcem ili biznismenom, šta god da je, sve više mi se dopada. Volim izazove.

Telefon mi zapišti i kada ga dohvatim s noćnog ormarića vidim poruku od Antonija.

Antonio: *Već mi nedostaješ. Brzo se vrati.* ❤️💋❤️💋

Uzvratim mu „poljupcima“ i osećam se pomalo krivom što su u mom slučaju to samo glupe sličice koje nemaju stvarno značenje. Koliko god ubeđivala sebe da je Antonio pravi muškarac za mene, znam da ipak nije. Žena koja voli nikada

ne bi razmišljala o flertu s drugim muškarcem, a ja planiram da flertujem s muškarcem koga još uvek nisam upoznala. I ne samo da razmišljam o flertu već osećam i uzbuđenje zbog predstojećeg susreta s Mojsijem.

TREĆE POGLAVLJE

Nagrada

petak, 27. april 2012.

jutro

Mojsijeva vila na Voždovcu

Tek što uđem u kuću ulepljen od znoja nakon jutarnjeg trčanja u Banjičkoj šumi, zazvoni mi telefon. Odmah se javim jer na ekranu piše Čavkino ime.

Čavka i Meda su Kostini momci i zadužio sam ih da prate Petra Marića, momka koji je ukrao Milino srce.

„Reci“, kažem kratko ne očekujući nikakve probleme. Već ih je bilo i previše.

„Od sinoć ima gošću“, obavesti me Čavka.

„Kakvu gošću, jebote?!“, pitam napeto.

„Veoma zgodnu, moram da kažem. Oko pola jedan je stigla taksijem, a vozač je iz gepeka izvadio veliki kofer koji je donela sa sobom. Taksista je bio preblizu ulaznim vratima u zgradu pa nismo mogli neprimetno da ga ispitamo odakle ju je dovezao. Dok je ona ušla u zgradu, vozilo je otišlo.“

„Broj vozila?“, pitam i već razmišljam da ću lako saznati o kome se radi.

„Nismo zapisali“, odgovori pokunjeno.

„Ali ste primetili da je žena lepa i smeo bih da se opkladam da bi je obojica opisali do najsitnijeg detalja“, kažem ironično. „Zato sad otvorite oči i obavestavajte me o svakom pokretu koji primetite“, odrežem i prekinem vezu, nervoznim pokretom svučem majicu mokru od znoja i pođem na sprat da se istuširam.

Od juče, otkad sam se video s Petrom Marićem, mnogo sam mirniji i verovao sam da će se večeras stvari rešiti tako da Mila konačno bude zadovoljna. Štaviše, poverovao sam da će i on biti zadovoljan, da mu je stvarno stalo do Mile i da je ozbiljno shvatio moju pretnju šta će se dogoditi ako nešto zasere.

Međutim, žena u njegovom stanu je problem. Ozbiljna brljotina! I pitam se da li je toliko lud pa je pozvao neku od bivših drolja kako bi Mili pokazao da je dasa koji neće patiti nijedan dan ukoliko ga odbije ili je ta žena i njega iznenadila?

Ovo drugo je manje verovatno jer u tom slučaju ne bi dopustio da noć provede pod njegovim krovom. A možda je pomislio da treba propisno da se oprostí od kurvarskog života kakav je vodio pre nego što je upoznao Milu?

Nije ovo nerešivo i ženu mogu lako da odvojim od njega, ali pitanje je treba li to da radim. Iako Mila voli Petra, njen put ka boljoj budućnosti bio je previše težak da bi ga sada posipala prividom u kome i ja treba da učestvujem.

I kao poručen, Milin poziv je došao u trenutku kad spustim telefon da bih otišao u kupatilo.

„Malena“, javim se odmah.

„Imam tremu.“ Ne pozdravi me već odmah pređe na ono što je muči.

„Pozitivnu, nadam se.“

„Da je bar tako! Mislim da nije dobra ideja da i ja idem na splav. Petar me ne očekuje i šta ako pomisli da si došao sa mnom samo da bi mu natrijao nos onim što je bilo među nama?“

Mila zna da sam se video s Marićem, ali i dalje misli da je posao, odnosno njeno angažovanje na projektu *Kraljevog grada* jedino o čemu smo pričali. Nisam joj rekao da sam Petru objasnio svoju ulogu u njenom životu i da večeras planiram da budem samo posmatrač, a ne pregovarač kako ona misli. Znam da je Mila trenutno krhka zbog ljubavi, ali takođe znam da je ćerka svojih roditelja – spoj lošeg momka i dobre devojke.

Nikola Senković voleo je samo jednu ženu, sve je uradio da dobije svoju dobru devojku, a Ana je pokazala da je bila vredna truda i svih muka kroz koje su prošli. Volela ga je sa svim njegovim manama i vrlinama. I oplemenila je čoveka u njemu. U svojoj nesavršenosti njih dvoje su bili savršen par.

Zato sam odlučio da je najbolje da Mila sama proceni želi li dovoljno svog dobrog momka, da ispita da li je dostojan njene ljubavi i da sama izabere dokle će ići u borbi za nju. Može ona to.

„Malena, ti si ključ. Ti treba da pokažeš Mariću šta će izgubiti ako ne bude bio dovoljno pametan ili dovoljno spreman da se bori za tebe. Ne opterećuj se već pokušaj da se odmoriš. Potrebna ti je snaga jer nisi navikla na noćnu pozornicu. Takođe, treba da budeš spremna da će Marić možda doći u društvu žene kako bi sebe prikazao kao zavodnika, a trema i pesimizam ti neće pomoći da mu pokažeš koliko je grešku napravio.“

„Otkud ti ideja da će doći s nekom ženom?“

„Nije to ideja već nagađanje.“

„Ti ne nagađaš, Dejane.“

„U ovom slučaju nagađam jer želim da budeš spremna na sve moguće scenarije.“

„Ne verujem ti. Mislim da samo pokušavaš da me pripremiš za razočaranje.“

„Mila, ja sam tvoj anđeo čuvar, zar ne? Misliš li da ću dopustiti da se razočaraš?“

„Znam da nećeš i nadam se da ti Petar neće dati povod da ispuniš svoje obećanje.“

„To uvek može da pokuša“, nasmejem se iako mi nije do smeha. „A sad me poslušaj i idi da se odmaraš ili radi nešto što te opušta. Ja moram pod tuš. Zatekla si me u trenutku kad sam se vratio s trčanja.“ Završim razgovor nevoljan da širim priču o svojoj nesigurnosti u Marićev plan.

Dok ulazim u tuš kabinu jedino u šta mogu da se pouzdam jeste to da je delovao iskreno u svojoj nameri da vrati Milu i da ću iz inata tucati ženu koju će povesti sa sobom. Sve ostalo moraću da improvizujem.

subota, 28. april 2012.

iza ponoći

Splav na Savi

Kažu da se dobro dobrim vraća. Nisam baš uveren u to, ali poštujem mudre izreke. Ipak, učinio sam dobro delo i nagrađen sam za to. Moja nagrada sedi u Marićevom separeu.

Iako trenutno raspoloženo razgovara sa svojim bratom i pijucka džin-tonik, pogledi nam se često ukrštaju. U njenom vidim da zna o čemu razmišljam i, pitam se, tumačim li dobro da i ona razmišlja o istom?

Još jednom kliznem pogledom niz njeno telo. Mislim da je to hiljaditi put ove noći. Od trenutka kad sam je video pored Marića, obećao sam sebi da će biti moja. Naravno, tada nisam imao pojma ko je i držao sam se prethodnog plana da je „skinem“ kako bih Mili oslobodio prostor. I već tada mi se činilo da to uopšte neće biti mučan zadatak. Naprotiv!

Realan sam čovek i, iako verujem u faktor iznenađenja, nisam verovao da je žena ta koja može da me iznenadi. Odnosno, reakcija mog tela na nju. Međutim, Dubravka Marić me je iznenadila. Ima nešto u njoj što me neodoljivo privlači. Ona je ono što se zove rođena zavodnica, a ja volim da budem zaveden.

Dok sam je ranije noćas gledao kako nam prilazi, odmah mi je bilo jasno da se Mila i ona poznaju i valjda se ogromno olakšanje pretočilo u snažni fokus na ženu u kojoj nisam primetio ni trunčicu nelagode zbog toga što je Mila u mom društvu. I ne samo da nije bilo nelagode već je Dubravka odobravala i ovo veče i moj plan. Takođe, pokazala je i da joj se svidelo moje interesovanje za nju.

Istina, učinila je to diskretno, onako da bi manje iskusnog muškarca navela na misao da je nedostižna. Međutim, meni nije promaklo da je, u onih nekoliko rečenica koje smo razmenili, odmerila jačinu i moć potencijalnog mužjaka, a svojim odbijanjem da nam se pridruži, izabrala je strategiju. Izazvala me je uspešno, rekao bih.

Olakšanje, uzbuđenje, iznenađenje, izazov... Nisam siguran šta od toga najviše izaziva adrenalin u meni, ali moram da priznam da se dugo nisam ovako osećao i da nikada nisam bio spremniji da uživam u ženi. A u njoj ću uživati, siguran sam, jer nagrada tome služi.

ČETVRTO POGLAVLJE

Noć za pamćenje

subota, 28. april 2012.

noć

splav na Savi

Od kada sam prvi put čula ime Dejan Mojsilović imala sam skoro jasnu predstavu o kakvom je čoveku reč. Međutim, ono što nisam znala jeste da opasni kriminalac, tajkun, izgleda opasno dobro i da ima glas i pogled kojima zavodi žene. Upravo takav pogled osećam na sebi. Koža mi se naimenično ježi i gori, a pokreti mog tela postaju sve strastveniji. Zbog njega. Za njega.

Ipak, dok igram na podijumu, trudim se da ignorišem igru pogleda koja traje od kada smo se upoznali. Kupujem vreme.

Moj brat je prešao u Mojsijev separe čim je video da je Mila otišla u toalet, ali se zadržao tek toliko da upozna još dvojicu njenih prijatelja. Na brzinu je popio viski i verovatno ohrabren njihovim odobrenjem otišao je za Milom.

Njih dvoje su i dalje u toaletu i čini se da se neće uskoro vratiti. Jer, potrajaće dok moj brat objasni da želi Milu na

projektu *Kraljevog grada* i da ga je ljubav učinila ljubomornom budalom koja je umalo izgubila ženu koju voli.

Bojan je samo čekao trenutak u kojem će Mila i Petar dobiti priliku da nasamo porazgovaraju i odmah je naredio Mariji da pođu kući. Čini mi se da njihova veza nije onakva kakvom sam je zamišljala, ali odlučila sam da se noćas tim ne zamaram. Marija mi se uopšte ne dopada i nadam se da će se Bojan izvući iz njene mreže. Ono što je bitno jeste da sam ostala sama.

Od tada imam utisak da je sva pažnja malog društva iz gornjeg separea usmerena na mene. Znam da je samo pitanje trenutka kad ću biti pozvana da im se pridružim jer sam uhvatila Mojsijev zadovoljni osmeh kada je pogledom ispratio Mariju i Bojana.

Nikada nisam bila nesigurna žena, ali u tom trenutku poistovetila sam sebe s plenom koji je predator pažljivo izdvojio i čeka trenutak kada će ga savladati.

I trenutak je došao mnogo pre nego što sam mislila da hoće. Kad nesvesno, što čitavu noć činim, ponovo pogledam u njegovom pravcu, Mojsije me kažiprstom pozove da im se pridružim. Kratko i jasno. Suptilno i strasno.

Prvo osetim želju da ga odbijem. Zapravo, odlučim da se pretvaram da nisam videla poziv. Međutim, to za njega očigledno nije opcija.

Nakon što se okrene i nešto kaže konobaru, ovaj se uputi ka separeu u kojem sam sedela i odnese Mojsiju moju torbicu i čašu sa pićem, a ja shvatim da sam sve vreme priželjkivala da me na kraju natera da dođem u njegov separe.

Mojsije spusti torbicu pored sebe, a zatim podigne moju čašu, zavrti je i ponovo spusti na sto. Udaljena sam od njega više od deset metara, nekoliko golišavih mladih devojaka

zavodljivo igra na liniji njegovog i pogleda njegovih prijatelja, ali ništa od toga ne umanjuje naboje, poziv, želju... Samo je pojačava! Ako mislim da se oslobodim, moraću da mu se približim.

Sačekam da se pesma završi i tek kada počnu taktovi sledeće, laganim koracima krenem ka separeu. Hrabro koračam i još hrabrije izdržavam Mojsijev pogled. Izdržavam i poglede one dvojice pored njega.

Mila ih je pominjala kad je bila u Čikagu, ali nijednom rečju nije objasnila da svi do jednog izgledaju moćno, kao čistokrvni pastuvi.

Iako sam ubeđena da sam na takve imuna, ipak se zapitam kako bi bilo osetiti Mojsijeve šake na goljoj koži. Osetiti dodir njegovih dugih prstiju? Slušati šapat njegovog grubog glasa?

„Dubravka“, kaže kad stignem do poslednjeg stepenika, spusti čašu i ispruži ruku da mi pomogne iako je očito da mi ne treba pomoć. Njega to ne sprečava da dlanom poklopi moju šaku i blago je stegne, a jagodicama prstiju mi „slučajno“ pomazi ručni zglobovi. „Dozvoli da ti predstavim Miline bliske prijatelje: Ivan Kostić i Lazar Panović.“

„Dobro veče, momci“, kažem i sačekam da mi Dejan pusti ruku kako bih mogla da se rukujem s njima. „Dubravka Marić“, predstavim se kad Ivan Kostić ustane i pruži mi ruku.

„Uvek mi je zadovoljstvo da upoznam lepu ženu. Moram da kažem da ste večeras zasenili beogradske devojkice. Izuzetno igrate.“

„Hvala vam, gospodine Kostiću.“

„Za prijatelje i lepe dame samo Kosta“, oči mu blesnu zavodničkim sjajem, a usne razvuče u osmeh za koji sam sigurna da koristi u osvajanju žena. Ili nerviranju prijatelja dok flertuje sa ženom koja ga zanima.